

Publicerad 2016-03-20 14:08 av Mia Bergenheim

Ur Hundarnas timma

antika speglar

Han kände samhörighet med det förfinade, han ville dansa över gamla stengolv och kyssas framför stora tavlor. I ett eldfängt ögonblick lät han sin inneboende romantik blomma ut och nuddade vid tanken på att en dag vara färdig att binda sig vid ett kärlekslöfte.

Om han någonsin skulle fria skulle det ske i en precis sådan miljö.

En gungande vals skulle tona mjuk mot de undersköna valvens rymd. Takkronor skulle lysa och stora, antika speglar skulle reflektera det mjuka skenet. Karl skulle knäböja vördnadsfullt med en röd ros mellan tänderna och han skulle se upp på sin utvalda med brinnande ögon.

De levande, höga ljusen skulle lysa med ett mjukt sken och han skulle lova evig trohet med Gud som vittne.

Han blev varm i hjärtat av sina tankar och lät en hand leta sig in mellan Lindas fylliga lår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Bergenheim med Poeter.se id #49063 innehar upphovsrätten